

ТА ВЕЧЬ И АЗЪ ВРАГЪ ЧЕЛОВѢЧЕСКЫЙ И ТОСЪ ЧАСЪ, ПРИВѢДѢНІЕ-ТО СЯ ИЗГѢВА.

ТѢСЪ ПОБѢДА АНТОНІЕВА, СЪ СНАЖ-ТѢ ХРИСТОВА, НАДЪ САТАНАТА БѢШЕ ПЪРВА, ОБАЧЕ НИТО АНТОНІЙ МОЖА ДА СЯ УСПОКОИ, НИТО САТАНА-ТА НЕ ИЗГѢВАШЕ ОЩЕ НАДѢЖДѢ И КАТО ЛЪВЪ РЕВАЩЪ, ИСКАШЕ КАКЪ ДА ГО ПОГЛАТНЕ. АНТОНІЙ ПОМНЕСЕ СЛОВА-ТА ОТЪ СВѢЩЕННО-ТО ПИСАНІЕ, ЧЕ МНОГО СѢ КОЗНИ-ТѢ ДІАВОЛЬСКЫ, ЗА ТОВА ГОТВАШЕ СЯ ПОВЕЧЕ И ПОВЕЧЕ НА ДРЪГЪ ПОДВИГЪ, ЩО САТАНА-ТА СЪ ДРЪГЫ ПО ТѢШКИ И СТРАШНЫ КОВАРСТВА И ХИТРОСТИ, МОЖАШЕ ДА СТАНЕ ПАКЪ ПРОТИВЪ НЕГО. СЛѢЖКА КЪМЪ БОГА И МОЛИТВЫ, НИКОГА ОТЪ УСТА-ТА МЪ НЕ ИЗЧЕЗНѢВАХЪ; ВСѢКЪ ДЕНЬ ДО ВЕЧЕРНО ВРЕМЯ ПОСТАШЕ, И ЦѢЛИ НОЩИ ВЪ МОЛИТВЫ СТОѢШЕ. СЪХЪ ХЛѢБЪ И СЪДѢНА ВОДА БѢШЕ ГЛАВНА-ТА НЕГОВА ПИЩА. НЕВОЗМОЖНО Е ТѢЛО ЮНОШЕСКО СЪ БЛАГЫ ІАСТЪА НИКОГА ДА СЯ УСИЛИ, КАЗВАШЕ ТОЙ, КОГА-ТО ТѢЛО-ТО МИ Е СЛАБО, ТОГАВА ДЪХЪ-ТЪ МИ Е СИЛЕНЪ: ТОВА АЗЪ И ЖЕЛАМЪ. КАТО ГЛѢДАШЕ ДІАВОЛА, ПОМЫСЛИ, ЧЕ АНТОНІЙ Е ВЕЧЬ СЪВѢМЪ ОБЕЗСИЛЕНЪ ОТЪ ПОСТЪ, ЗА ТОВА СЪБЕРА ПАКЪ ВСИЧКЫ-ТѢ СИ СИЛЫ И ВЪОРЪЖИ СЯ. СЪ РАЗ-